

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą w K.

przeciwko M. N.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. N. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 4 187,90 zł (cztery tysiące sto osiemdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 10 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 253 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2016 r. złożonym w ramach elektronicznego postępowania upominawczego strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w K. domagała się zasądzenia od pozwanego M. N. kwoty 4.187,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z faktu nielegalnego poboru energii elektrycznej, który został stwierdzony we W. przy ul. (...) w dniu 20 marca 2015 r. przez pracowników powoda. Upoważniony zespół kontrolujący stwierdził w przedmiotowym lokalu nielegalny pobór energii elektrycznej realizowany poprzez pobieranie energii elektrycznej bez zawartej umowy o dostarczanie energii elektrycznej. Umowa została wypowiedziana z powodu istniejącego zadłużenia z tytułu dostawy energii elektrycznej dnia 10 października 2012 r. Wysokość szkody została ustalona przez stronę powodową na podstawie (...) S.A. z siedzibą w K. zatwierdzonej decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 grudnia 2014 r. nr D. (...) I#59(8)/ (...) /KKu. Na podstawie Taryfy powód wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...) z dnia 25 marca 2015 r. z terminem płatności do dnia 8 kwietnia 2015 r. (dowód nr 5). Wobec braku dobrowolnej spłaty strona powodowa pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. wezwała pozwanego do dobrowolnego uiszczenia należności. Pismo to pozostało jednak bez odpowiedzi – pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz strony powodowej.

W dniu 11 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany w dniu 11 maja 2015 r. wniósł skutecznie sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów od powoda na rzecz pozwanego. W sprzeciwie pozwany zakwestionował żądanie co do wysokości i zaprzeczył, aby dopuścił się nielegalnego poboru energii. Licznik był bowiem legalnie zamontowany, nie stwierdzono jakichkolwiek ingerencji, umowa zaś została podpisana, a następnie

wypowiedziana przez stronę powodową, która wyłącznie z powodu własnych zaniedbań nie zdemontowała licznika, do czego była w takim wypadku zobowiązana. Poza tym nielegalny pobór energii elektrycznej stanowi przestępstwo. Wprawdzie strona powodowa zgłaszała zawiadomienia o możliwości popełnienia przez pozwanego przestępstwa, jednak postępowanie zostało dwukrotnie umorzono (lub odmówiono jego wszczęcia) – zdaniem pozwanego zapewne z powodu braku cech przestępstwa, jemu zaś nie przedstawiono żadnych zarzutów.

Strona powodowa ustosunkowując się do złożonego sprzeciwu podtrzymała dotychczasowe żądanie i zaprzeczyła wszelkim zarzutom podniesionym przez pozwanego, bowiem pobieranie energii elektrycznej bez zawartej umowy na jej dostarczanie stanowi nielegalny pobór energii elektrycznej w rozumieniu definicji legalnej nielegalnego pobierania paliw lub energii, tj. art. 3 pkt 18 ustawy Prawo energetyczne, co przyznał sam pozwany w sprzeciwie. Umowa na dostawę energii elektrycznej została wypowiedziana z powodu istniejących zaległości w płatnościach, a do dnia kontroli pozwany nie zawarł ponownej, w związku z czym w ocenie powoda w dniu przeprowadzenia czynności kontrolnych umowa taka nie istniała.

Ponadto odnosząc się do zarzutu pozwanego, strona powodowa podniosła, że fakt umorzenia dochodzenia wobec pozwanego w postępowaniu karnym nie może przekładać się w żaden sposób na możliwość dochodzenia należności od pozwanego w postępowaniu cywilnym. Co więcej ustawa Prawo energetyczne, jak też inne akty wykonawcze nie określają zawitego terminu w którym musi dojść do demontażu układu pomiarowego po rozwiązaniu umowy kompleksowej.

Wobec zarzutu pozwanego odnośnie wysokości poniesionych strat, a zarazem jego wniosku o zasądzenie 1/5 kwoty dochodzonej pozwem, strona powodowa wskazała również szczegółowy sposób wyliczenia dokumentu obciążeniowego stanowiącego załącznik pozwu oraz wyjaśniła, że dochodzona pozwem należność, tj. kwota 4.187,90 zł, wynika bezpośrednio z postanowień (...) S.A. odnoszących się do nielegalnego poboru energii. (...) S.A. publikowana jest w publikatorze urzędowym – Biuletynie Branżowym Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, wraz z decyzją zatwierdzającą. W powyższej sprawie jest to Taryfa dla energii elektrycznej (...) S.A. zatwierdzona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16.12.2014 r. D. (...) -59(8) (...) /KKu.

Pozwany na rozprawie, która odbyła się 16 lutego 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w okresie od dnia 13 grudnia 2011 r. do 9 września 2014 r. przebywał w Zakładzie Karnym w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności i nie miał wiedzy o wypowiedzeniu umowy, które zostało skierowane do jego matki, która zmarła w lutym 2014 r. Od września 2014 r. pozwany przebywał w lokalu i korzystał z energii elektrycznej bez świadomości, że czyni to bezumownie. Brak ewentualnych rachunków za energię elektryczną nie budził podejrzeń pozwanego, a to z uwagi na stan psychiczny pozwanego po opuszczeniu Zakładu Karnego. Nie miał również wiedzy o działaniu strony powodowej przed wrześniem 2014 r.

Sąd ustalił następując stan faktyczny:

Spółka (...) S.A. z siedzibą w K. prowadzi działalność w zakresie dystrybucji energii elektrycznej.

/dowód:

- pełny odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS nr (...) k. 18-31/

Pismem z dnia 10 października 2012 r. (...) sp. z o.o. poinformowała A. N., że jej zadłużenie z tytułu sprzedaży i dostawy energii elektrycznej do lokalu przy ul. (...) we W. wynosi łącznie 162,91 zł oraz, że od powyższej kwoty naliczane są odsetki ustawowe. Jednocześnie w związku z nienależytym wykonaniem umowy nr (...) z dnia 21 sierpnia 2000 r., polegającym na nieuregulowaniu należności pomimo uprzedniego pisemnego wezwania do zapłaty, wyznaczenia dodatkowego terminu płatności oraz powiadomienia o możliwości wypowiedzenia umowy, (...) sp. z o.o. wypowiedziała wskazaną umowę. Skutkiem wypowiedzenia umowy było jej rozwiązanie po upływie dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia od daty doręczenia wypowiedzenia. (...) sp. z o.o. poinformowała A. N., że w przypadku rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji, dalsze korzystanie

z energii elektrycznej zgodnie z przepisem art. 3 pkt 18 ustawy Prawo energetyczne stanowi nielegalny pobór energii elektrycznej, co uprawnia Operatora Systemu Dystrybucyjnego do naliczenia opłat ryczałtowych określonych w Taryfie (...) (art. 57 Ustawy prawy energetyczne).

A. N. odebrała pismo w dniu 15 października 2012 r.

/dowód:

- wypowiedzenie umowy energii elektrycznej z 10.10.2012 r. – k. 41
- potwierdzenie odbioru – k. 42/

W dniu 26 października 2012 r. strona powodowa sporządziła pismo skierowane do A. N., w którym poinformowała, że w związku z wypowiedzeniem umowy kompleksowej dotyczącej punktu odbioru energii elektrycznej przy ul. (...) we W., termin rozwiązania przedmiotowej umowy upłynie w dniu 15 listopada 2012 r.

/dowód:

- pismo z 26.10.2012 r. – k. 41v/

W dniu 20 marca 2015 r. działający na podstawie upoważnienia nr (...) pracownicy (...) S.A. Oddział we W. W. K. (legitymacja nr (...)) oraz D. F. (legitymacja nr (...)) w asyście asp. A. J. z Komisariatu Policji W. przeprowadzili kontrolę w zajmowanym przez pozwanego M. N. mieszkaniu przy ul. (...) we W.. Przedmiotem kontroli był układ pomiarowy nr (...), a w szczególności ustalenie, czy miało miejsce pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy albo z częściowym lub całkowitym pominięciem układu pomiarowego. W wyniku kontroli instalacji oraz układu pomiarowego kontrolujący ustalili brak zawartej umowy kompleksowej na dostawę energii elektrycznej, która została rozwiązana w dniu 15 listopada 2012 r., a jej stroną była matka pozwanego, A. N.. Jednocześnie kontrolujący ustalili fakt poboru energii w czasie kontroli oraz obsługiwane lokalu przez istniejący układ pomiarowy. Kontrola odbyła się w obecności pozwanego. W wyniku przeprowadzonej kontroli od lokalu przy ul. (...) we W. odłączono zasilanie.

/bezsporne; nadto dowody:

- upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr (...) – k. 39;
- protokół kontroli nr (...) – k. 40;
- przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy z dnia 16.02.2017 r., czas nagrania od 00:05:04 do 00:11:14, k. 65/

Strona powodowa z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej w dniu 25 marca 2015 r. wystawiła notę obciążeniową NR (...), na kwotę 4.187,90 zł, zakreślając termin zapłaty do dnia 8 kwietnia 2015 r. Dokonując tego wyliczenia, strona powodowa kierowała się postanowieniami taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej (...) S.A. na rok 2015 – zatwierdzonej decyzją Prezesa U. Regulacji i (...) z dnia 16 grudnia 2014 r. Do wyliczeń przyjęto faktyczne zużycie, które wynosiło 2.231,00 kWh.

/dowód:

- dokument obciążeniowy nr (...) z dnia 25.03.2015 r. – k. 43;
- taryfa dla usług dystrybucji energii elektrycznej (...) S.A. na rok 2015 – k. 54;
- decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16.12.2014 r. – k. 37;
- stan nieuregulowanych należności z 18.01.2016 r. – k. 38;
- historia odczytów (...): (...) – k. 60/

A. N. zmarła w lutym 2014 r. Pozwany do mieszkania przy ul. (...) wprowadził się we wrześniu 2014 r. Od dnia 13 grudnia 2011 r. do 9 września 2014 r. przebywał w Zakładzie Karnym w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności.

/dowód:

- przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy z dnia 16.02.2017 r., czas nagrania: od 00:05:04 do 00:11:14, k. 65/

W dniu 11 sierpnia 2015 r. strona powodowa skierowała do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 4.187,90 zł tytułem zadłużenia wynikającego z nieuregulowanej noty obciążeniowej wystawionej za nielegalny pobór energii elektrycznej w terminie 7 dni. Pismo zostało nadane na adres pozwanego w dniu 13 sierpnia 2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanego opłaty za nielegalnie pobraną energię elektryczną w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2012 r. Nr 1059) twierdząc jednocześnie, iż pozwany dopuścił się nielegalnego poboru energii, co uzasadnia przyznanie dochodzonego roszczenia. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność z tytułu nielegalnego poboru energii twierdząc, iż do nielegalnego poboru energii nie doszło.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszym sporze była więc zasadność obciążenia pozwanego opłatą w kwocie 4.187,90 zł – ustaloną na podstawie zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 grudnia 2014 r. taryfą dla usług dystrybucji energii elektrycznej (...) S.A. na rok 2015 – za nielegalny pobór energii. Wymagało to wszakże w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia, czy taki nielegalny pobór w ogóle miał miejsce.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 220; dalej jako „p.e.”) w razie nielegalnego pobierania energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię, opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności. Przez nielegalne pobieranie energii rozumieć należy pobieranie jej bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo rozliczeniowy (art. 3 pkt 18 p.e.). Stosownie do treści art. 3 pkt 12 p.e. przedsiębiorstwem energetycznym jest zaś podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. Upoważnieni przedstawiciele przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii wykonują kontrole układów pomiarowych, dotrzymania zawartych umów i prawidłowości rozliczeń (art. 6 ust. 1 p.e.).

Niesporne w sprawie było – i wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż umowa o dostawę energii elektrycznej została wypowiedziana A. N. w dniu 15 października 2012 r. oraz że do chwili przeprowadzonej 20 marca 2015 r. kontroli pozwany M. N. umowy takiej nie zawarł. Nie można w konsekwencji uznać go w spornym okresie za odbiorcę, którym po myśli art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego jest osoba otrzymująca energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, a tym samym w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nielegalny pobór energii może być rozpatrywany wyłącznie jako pobieranie jej bez zawarcia umowy (art. 57 ust. 1 pkt 1 p.e. w zw. z art. 3 pkt 18 p.e.). Dla przyjęcia odpowiedzialności za dokonywany w ten sposób nielegalny pobór energii konieczne jest ustalenie, iż miało miejsce bezumowne pobieranie energii. Brak w spornym okresie umowy o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu pozwanego, jak już wskazano powyżej, był w sprawie niesporny. Jednakże poza sporem pozostawało również i to, że pozwany korzystał w lokalu przy ul. (...) z energii elektrycznej, którą dostarczała strona

powodowa. Zostało to wprost przyznane przez samego pozwanego. Rozważeniu w ocenie Sądu podlega jednak jeszcze kwestia winy osoby pobierającej nielegalnie energię elektryczną – jako przesłanki jej odpowiedzialności. Jakkolwiek ustalenie samego faktu nielegalnego pobierania paliw lub energii w rozumieniu art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego nie wymaga bynajmniej badania winy sprawcy (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2003 r., I CKN 252/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 110), to jednak przepis ten nie stanowi przecież podstawy odpowiedzialności za nielegalny pobór.

Mając na względzie wyłącznie deliktowy charakter odpowiedzialności za pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy – zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie należy przyjąć, iż art. 57 ust. 1 pkt 1 p.e. kształtuje odpowiedzialność odbiorcy (art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego) na zasadzie ryzyka oraz – w przypadku gdy pobór nastąpił bez zawarcia umowy – odpowiedzialność osoby lub osób nielegalnie pobierającej paliwa lub energię opartą na zasadzie winy (tak też Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w wyroku z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 628/16). Istotne znaczenie w tej mierze ma fakt, iż wina jest – obok ryzyka – podstawową zasadą odpowiedzialności deliktowej w polskim prawie cywilnym. Wypada w tym miejscu przywołać również stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane na kartach uzasadnienia wyroku z dnia 22 stycznia 2010 r. (sygn. akt V CNP 52/09 (niepubl.)), zgodnie z którym samo ustalenie nielegalnego poboru energii w rozumieniu art. 3 pkt 18 p.e., nie wymaga badania winy, „nie ulega natomiast wątpliwości, że znamię podmiotowe czynu, noszącego znamiona nielegalnego pobierania energii, nabiera znaczenia na etapie ustalania odpowiedzialności sprawcy”.

Przyjmując, że winę można przypisać określonej osobie, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jej zachowania zarówno z punktu widzenia obiektywnego, jak i subiektywnego (tzw. zarzucalność postępowania), należało stwierdzić, iż świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy ocenionych przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, pozwany ponosi winę w nielegalnym pobieraniu energii, z tytułu którego strona powodowa obciążyła go opłatą w kwocie 4.187,90 zł.

Umowa o dostarczanie energii elektrycznej została wypowiedziana matce pozwanego jeszcze w 2012 r., a jednak pozwany w 2015 r. z energii tej nadal korzystał i to pomimo, że nie otrzymywał żadnych faktur za energię, którą zużył. Brak jest też w świetle zgromadzonego w sprawie materiału jakichkolwiek podstaw pozwalających przyjąć, by starał się on tę sytuację w jakikolwiek sposób uregulować. Skoro pozwany nie otrzymywał żadnych faktur za energię, którą faktycznie zużywał, to musiał on mieć pełną świadomość faktu, iż energię tę pobiera nielegalnie. Twierdzenie zaś przez pozwanego podczas rozprawy w dniu 16 lutego 2017 r., jakoby nie miał wiedzy o wypowiedzeniu umowy, które zostało skierowane o matki, jest całkowicie nielogiczne (i z tego względu nie zasługuje na wiarę), bowiem fakt bezumownego pobierania energii elektrycznej został przez pozwanego przyznany w pierwszych zdaniach złożonego w dniu 11 maja 2016 r. sprzeciwu. W związku z tym pozwany miał pełną świadomość tego, że do korzystania z energii elektrycznej konieczne jest zawarcie stosownej umowy, skoro uprzednio właśnie na podstawie takiej umowy z energii tej korzystała jego matka. Podnoszona zaś przez pozwanego kwestia braku demontażu licznika jest w świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy pozbawiona doniosłości, jako że dochodzona przez stronę powodową opłata naliczona została za bezumowne pobieranie energii, nie zaś za pobieranie jej z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ.

Powołany powyżej przepis art. 57 p.e. daje przedsiębiorstwu energetycznemu alternatywne uprawnienia, bądź do pobierania od odbiorcy opłaty w wysokości określonej w taryfie, bądź też dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych. Wybór pomiędzy wskazanymi drogami postępowania pozostawiony jest swobodnej decyzji zakładu energetycznego, jako poszkodowanemu.

Zgodnie zaś z art. 46 ust. 3 i ust. 4 pkt 10 p.e., sposób ustalania opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej określany jest w drodze rozporządzenia. Wydane na podstawie art. 46 ust. 3 i 4 p.e. rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1200) przewiduje w § 44 ust. 1, iż w razie, gdy energia elektryczna jest pobierana bez zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, albo umowy kompleksowej, przedsiębiorstwo energetyczne świadczące usługi przesyłania lub

dystrybucji energii elektrycznej lub usługi kompleksowe może obciążyć podmiot nielegalnie pobierający tę energię opłatami w wysokości pięciokrotności stawek opłat określonych w taryfie dla jednostrefowej grupy taryfowej, do której ten podmiot byłby zakwalifikowany oraz w wysokości pięciokrotności cen energii elektrycznej, przyjmując ilości energii elektrycznej uwzględniające rzeczywistą możliwość pobierania energii przez dany podmiot wynikające z mocy i rodzaju zainstalowanych odbiorników. Jeżeli chodzi o powołaną taryfę, miarodajne były zapisy wydanej przez stronę powodową, a zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 grudnia 2014 r. taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej (...) S.A. na rok 2015. Strona powodowa w swoim piśmie procesowym datowanym na 12 stycznia 2017 r. (pismo na k. 48-61) przedstawiła szczegółowy sposób wyliczenia dochodzonej należności. Pozwoliło to Sądowi na zweryfikowanie danych wskazanych w złożonej przy pozwie kopii noty obciążeniowej (kopia noty obciążeniowej na k. 43 akt sprawy) i ustalenie, iż zgłoszona w pozwie kwota 4.187,90 zł wyliczona została w sposób prawidłowy.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności. Wskazania przy tym wymaga, iż wymagalność przedmiotowego świadczenia, jako bezterminowego, uwarunkowana była wezwaniem do zapłaty (art. 455 k.c.). Rzecz jasna wskazanie terminu płatności określonego świadczenia i sposobu zapłaty, jest równoznaczne z wezwaniem do zapłaty. Pamiętać przy tym należy, iż odsetki należą się wierzycielowi za cały czas opóźnienia, bez względu na to, czy poniósł szkodę i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie wskazania wymaga, iż w związku ze zmianą brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., do dnia 1 stycznia 2016 r. stronie powodowej należą się odsetki ustawowe od zasądzonego świadczenia, zaś od tej daty – odsetki ustawowe za opóźnienie.

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 p.e. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego sprawę. Na łączne koszty procesu należne stronie powodowej składają się: wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powódki będącego adwokatem, ustalone – stosownie do § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) na kwotę 1.200 zł oraz opłata sądowa od pozwu, wynosząca 53 zł.